

[Rimstad.]

finansielle kræfter kan dirigeres ved små påvirkninger eller i hvert fald påvirkninger af et behersket omfang, altså når statsfinanserne bevæger sig i smult vande.

Takket være de tidligere socialistiske regeringers helt uforvarselige budgetmæssige ekspansioner er det allerede længe siden, vi har befundet os i et økonomisk roligt farvand. Vi har da også oplevet, at regeringen, der ikke har haft evne til at sætte tæring efter næring, altså til at fremkalde og fastholde det rigtige forhold mellem produktion og forbrug, sidste forår trods sit flertal måtte gå ud i et forlig med de to andre oppositionspartier, venstre og de konservative, for at skaffe sig en stakket frist til at gøre et nyt forsøg på at rette gammel skade op.

Jeg kan godt sige, at vi i vort parti er meget skuffet over det, der kom ud af det nye forsøg, og som i dag ligger på vort bord i form af forslagene til ny skatteudskrivning og ny finanslov. Vi havde ventet en meget større idérigdom både dér, hvor det gjaldt om at bringe statsøkonomien ind på den rigtige vej, hvor altså ro og orden bør præge billedet, og dér, hvor anstrengelserne burde have været koncentreret om at udforme en sådan baggrund for forårets overenskomstforhandlinger, at deres forløb ikke kommer til at betyde den sidste afgørende forringelse af vore erhvervs konkurrenceevne.

Selvfølgelig er det ugørligt at overtale lønmodtagerne til at opgive kravet om lønstigning, så længe den enkelte fra dag til dag må konstatere, at hans løn taber værdien gennem de stadige prisstigninger. Hvis han ikke gennem de kanaler, hvori hans politiske indflydelse forløber, altså gennem sit politiske tilhørsforhold, kan få stoppet prisstigningerne, har han intet andet valg end at forlange forøget løn. Man kan ikke behøjede ham dette, og man kan ikke overtale eller true ham til at undlade at stille krav, således som den højtærede finansminister i sin fremsættelsestale forsøgte — ganske vist dulgt, men slet dulgt — at gøre det ved så stærkt at fremhæve, at vi skal undgå en opskruning af indkomstniveauet, som går ud over, hvad valutabalancen kan bære, og som derfor vil være til skade for den høje beskæftigelse.

Jeg kan skam skrive under på rigtigheden af hvert eneste af disse den højtærede finansministers ord, men jeg vil ikke vove at komme frem til lønmodtageren med dem, hvis jeg ikke samtidig i baglommen medbragte en realistisk plan til at løse netop lønmodtagerens problemer hurtigt og effektivt. Vi er jo netop nu disse problemer så tæt inde på livet, at langtidsplaner er mere eller mindre uden interesse, fordi tiden til deres gennemførelse ikke er til stede.

Havde man i dag haft bedre tid til rådighed, ville vi fra vort partis side have henvist til den ganske vist ikke socialistiske, men dog sikre løsning på de økonomiske problemer, der ligger i en virkelig styrkelse af den private opsparing, en virkelig styrkelse og ikke blot en leg i opsparingskassen som den, forligspartierne tillod sig i forårets forlig, men en styrkelse gennem indkomstskattefrihed for al privat opsparing, der bindes gennem en årrække, og en styrkelse gennem en tiltopsføring af skatteproportionalitetsgrænsen og fremdeles en styrkelse ved at undlade alle diskriminerende foranstaltninger mellem de øverste indtægtsgrupper og mellemindtægterne. De tjener jo her i landet kun den politiske propaganda, men de er farlige for produktionens omfang og derigennem for størrelsen af det tilladelige forbrug, fordi de hindrer arbejdsomheden og initiativet derved, at de lægger et lavt og trykkende loft over indsatsens belønning. Det dårligste, det mest uretfærdige og det mest uheldige begreb, som man til dato har kælet for her i landet, er netop begrebet indtægtsudligning.

På dette område er det tilstrækkeligt at sørge for, at træerne ikke vokser ind i himmelen. Går man videre og forlanger samme økonomiske vilkår for den dygtige og den mindre dygtige, den flittige og den mindre flittige, den sparsommelige og den ødsle, så resulterer det i et ineffektivt samfund, hvor den enkelte ser det som sin hovedopgave at påse, at naboen ikke får tildelt mere, end han selv har. Et sådant samfund anser vi i vort parti ikke for tilstrækkeligt slagkraftigt til, at det kan tage konkurrencen op på de eksisterende internationale markeder.

Når jeg har beskæftiget mig så udførligt med dette forhold, ligger det i, at jeg i de nylig fremsatte økonomiske og finansielle